

I BLUE

Ljuset på klubben är blått. Bordet är blankt, det speglar det blåa ljuset. Soffan som han sitter i är klädd med något ljust, glansigt material, troligen gräddvitt, men det är svårt att säga säkert eftersom dom blåa ljuskällorna speglas i det. Han undrar hur man kan välja att färgsätta en klubb helt i blått. Det får alla i rummet att se... sjuka ut. Svårt sjuka. Döende.

Yo, listen up, here's a story about a little guy... Fast det är i och för sig inte riktigt sant att allt är blått. Baren har visserligen en bakgrundsbelyst blå glasvägg bakom dom genomskinliga hyl-lorna med flaskor och glas, men själva disken är vit och den bader i hårt, vitt ljus. 10 000 kelvin. Minst.

Och dansgolvet: Diskret rök från rökmaskinerna förvandlar luften till ett flerfärgat dis. Just nu grönt. Inslag av gult. Strob-barna skapar små explosioner i vitt. Men bara helt diskret, i takt med... cymbalen. Kan knappast vara automatiskt. Manuell dj-kontroll. Snyggt!

Han ler. Sitter mitt i sällskapet. Det är inte så stort ikväll, eftersom det är onsdag och inte utekväll för några andra än elit och patrask. Eliten därför att dom inte behöver jobba imorgon, patrasket därför att dom ändå inte har något jobb att gå till.

Det är inte många som omsätts i sällskapet runt bordet, bara lite utbyte på flankerna – någon enstaka försvinner, någon enstaka tillkommer. Trafiken går dels till och från entrén, dels till och från dansgolvet. Också i trafiken ser man uppdelningen i två kategorier. Deras beteenden skiljer sig åt. Regeln är att eliten går till och från trappan upp till entrén, patrasket till och från dansgolvet. Det är uppdelat efter kön också, trafiken till och från trappan är nästan uteslutande manlig, undantagsvis

med dekorativt kvinnligt bihang, trafiken till och från dansgolvet kvinnlig.

Patrasket är kvinnligt. Det funkar så med patrask. Manligt patrask innebär inga pengar; innebär inget tillträde till klubbar. Kvinnligt patrask innebär inga pengar, innebär – i alla fall ett tag, särskilt om du är känd sedan tidigare – utökat tillträde. Gratis. För dom dekorativa kvalitéernas skull. Och för att den manliga eliten inte gillar att gå hem ensamma. Det vore ett nederlag. Eliten kan hantera allt, utom just nederlag.

Han tittar på trafiken till och från dansgolvet. Patraskets dekorativa kvalitéer går inte att förneka. Han flyttar blicken till själva golvet, alla rör sig, patrasket vildsint, utmanande – klockan är en bra bit efter midnatt, eliten – både manlig och kvinnlig – mer återhållet. Diset som dom dansar i gör att helheten nästan ser ut som en primitiv levande organism, i alla fall om man hjälper till lite genom att kisa med ögonen.

Han flyttar blicken igen, tillbaka till själva trafiken, och låter den vila där. Kanske är det lite underligt, men det är där som han tycker bäst om att den är. På dansgolvet gör patrasket allt för att vara dekorativa, och det gör eliten också, fast enligt en annan kravspecifikation. Resultatet är ganska förutsägbart; i hans ögon också alltför påträngande – nästan motbjudande. På väg till och från dansgolvet sänker dom garden, särskilt dom som går ensamma, och någonting nära nog genuint kan lysa igenom. Den momentära kontrollförlusten har så klart med drycker och pulver, med tilltagande sömnbrist och med utmattning efter dans att göra. Men framför allt handlar det om någonting annat; om transportsträckans karaktär av just transportsträcka, om att den är ett mellanrum, en ickeplats, och allt som händer där därför är ickehändelser.

Det råder inte heller någon tvekan om att patraskets närvaro fyller sin andra funktion: det är tydligt att flera av dom kommer att vara sällskap åt någon ur eliten när musiken tystnar och dörarna stängs om några timmar. Det är oskyldigt, all fun and games. Ofta leder det inte ens till sex eftersom större kvantiteter av pulver och dryck gör att kroppen så att säga sätter vis-

sa fysiologiska funktioner på undantag. I alla fall blir dom nedprioriterade: ett mörkt rum och en mjuk säng leder inte längre tankarna till den lilla döden, utan till den halvstora; den som omfamnar oss många timmar varje natt och släpper taget igen först när det ljusnar.

Självklart finns det också klubbar där den lilla döden är prioriterad. Där pulverintaget till och med anpassas för att optimera förmågan. Med varierande resultat. Men det här är inte en sådan klubb, det här är uteslutande en plats för samvaro, rörelse, vibrationer, exponering.

I patraskets liv är klubben en vattendelare, dom kan fortsätta vidare i en av tre riktningar: En liten rännil får fastare anknytning till någon i eliten; blir en del av den under en medellång eller till och med lång period. Det stora flödet hänger här av och till i några år, innan dom stabiliseras och glider iväg från klubbvärlden för att bli en obemärkt del av den ointressanta tillvaro som kan kallas verkligheten, eller vuxenvärlden, eller kanske bara livet – för dom blir det blåa ljuset och dansgolvet dis någonting dom ser tillbaka på med skam och längtan; i vilka proportioner beror på vilken del av vuxenvärlden dom har blivit inspärrade i.

Patrasken i det tredje flödet är färre till antalet än i det stora flödet men långt ifrån så få att man kan kalla dom för en rännil. Deras steg drar mot klubbarna där den lilla döden är prioriterad. Och vidare – först till agenturerna, sen till gathörnen; till dom ställen där den lilla döden är allt. I väntan på den stora.

Han minns för några år sedan, när han var ny här, ung och naiv. Okej, kanske inte alldeles ung, och kanske inte helt naiv heller utan tillräcklig gammal i gemet för att ha börjat förstå vart flödet mot dom djupare liggande klubbarna slutligen förde, men samtidigt så ung och naiv att han försökte varna några patrask – några av dom trevliga, som han tyckte om – för vart den virvel som dom hade sugits in i skulle komma att föra dom. Det lärde honom något: patrask är inte så dumma att dom inte förstår vad det är som är på väg att hända, inte heller så kuvade att dom accepterar att någon säger det till dom rakt ut.

Han märker att han har varit förlorad i tankar. Bättrar på sitt leende: gör det bredare och vinnlägger sig om att involvera ögonen. Bara om dom är med så ser ett leende äkta ut. Som om äkthet skulle spela någon roll i den här belysningen 'Jorå, jag såg honom härom dan, på klubben, han såg visserligen ut som ett lik i fejan, men annars verkade han må prima, verkligen.'

Det är såklart meningslöst att försöka pressa fram ett äkta leende, men det är ändå lite intressant: om man bara fejkar tillräckligt med tillräckligt stor energi och beslutsamhet kan det nästan kännas som att man gillar att vara här. Som att man faktiskt har kul.

Fast det har man inte. I alla fall inte han. Tvärtom. Gud, detta är så trååkigt. 'Men du gud, när vi ändå har varandra på tråden: Tack för musiken! Utan den skulle jag gå sönder' tänker han. Mer exakt: Om det inte vore för 303:an, trummaskinen och den där dj:n som mixar ihop ett spår som är på väg att ta slut med ett nästan identiskt spår som just har börjat så skulle han vara tvungen att prata med sällskapet. Och om han pratade med dom skulle han förr eller senare säga precis vad fan han tycker om det här stället och om dom som han är här med. Det är så han fungerar: han har inga problem med att hålla käften stängd, men om han väljer – eller tvingas – att öppna den säger han förr eller senare, oftast förr, det som är hans uppriktiga mening, och då... 'it's just time to pay the price for not listening to advice and deciding in your youth on the policy of truth'. Förutom att det inte är någon policy. Eller att han har fattat något beslut. Det bara händer.

Musiken omöjliggör alla samtal, den fungerar som ett skydd, den är hans rustning. Dessutom gör den hans verksamhet rimligt uthärdlig. Dj:n byter spår. Trots att allt låter lika dant – det är själva poängen med den här sortens musik – så tycker han konstigt nog bättre om vissa spår än om andra. Någonting svårångat gör att dom höjer sig över det monotona dunkandet. Ibland till och med så mycket att han lär sig vad spåret heter. Och vem som har programmerat syntarna.

Det här spåret är ett sådant. F.U.S.E. har gjort det, titeln är

Substance abuse. Han kan inte låta bli att nicka diskret i takt till bastrumman, höja uppskattande på ögonbrynen och byta några några snabba leenden med dom i sällskapet som råkar ha blicken riktad åt hans håll. Men han slutar snart, om han fortsätter för länge finns det en risk att något oerfaret patrisk får för sig att han ska upp och dansa. Det ska han inte. Inte för att han inte gillar det. Tvärt om, han smyger iväg ibland, till andra klubbar i andra städer i andra länder; han sätter på sig konstiga kläder som han slänger dagen efter, är hårt krigsmålåd, bär till och med mask ibland – att bilder tas och bilder sprids är oundvikligt, men det är han själv som väljer om det syns att det är honom som dom föreställer. Och han dansar, helt ensam – från det att dörrarna öppnar vid midnatt tills det att dom stänger dom nästa morgon – ett med musiken, ett med ljuset, ett med rummet, ett med alla som befinner sig i det; en obetydlig men samtidigt vital organell i dansgolvet levande cell.

Så inte här. Skälet till det är att han varken är elit eller patrisk. Han är här på klubben därför att han har ett jobb. Som är tråkigt. Och skall så vara.

Ibland tänker han på klubben som 'min klubb'. Det är kanske lite att ta i, och helt säkert inte något som någon annan gör, särskilt inte dess ägare, men det är inte utan att...

Gänget har hängt här i flera månader nu. Och den som först spred ordet om att det här var stället som gällde var inte han själv – det var en av dom mer centrala figurerna i kretsarna, alltså i den unga eliten, som hamnat i lite bryderier och behövde hjälp med att upprätta en viss typ av kontakt för att lösa ett smärre problem. Eller kanske för att förebygga problemet, vad vet han; han sysslar med att sammanföra parter där den enes behov matchar den andres förmågor. Detaljer i ingångna avtal ser han inga skäl att han ska känna till, och att utvärdera vad kontakterna leder till är han ännu mindre intresserad av. Så länge uppdragen strömmar in så utgår han från att alla parter har blivit nöjda.

Som tack för hjälpen råkade centralfiguren under ett par månader vid väl valda tillfällen nämna att det här är den absolut bäs-

ta klubben i stan. Vilket den också snabbt blev, delvis därför att klientelet byttes ut men framför allt därför att det växte tills kön utanför dörrarna ringlade lång och bara dom bäst lämpade släpptes in, givetvis i perfekt proportion till sådana som inte köar alls.

I grund och botten var det en ren gåva från honom själv till klubbens formella ägare. Men ägaren undrade förstas vad det var som hade hänt, och det gav honom skäl att presentera sig, lämna ett neonfärgat visitkort och berätta om tjänsterna som hans lilla firma i all ödmjukhet erbjöd; tjänster som är alldeles ordinära, helt och hållet lagliga och som klubbägaren inte tvekade en sekund att begagna sig av, trots att dom är prissatta på ett sätt som inte kan betraktas som ens i närheten av rimligt.

Klubbprojektet är ett försök att slå sig in på en ny marknad, och så här långt har det varit framgångsrikt. Det är för att bevaka sina domäner som han är här ikväll, och det är därför som han på inga villkor kommer att dansa: Don't get high on your own supply. Men mönstret är inte nytt. Tvärt om, han har suttit på klubbar som den här och haft lika tråkigt som han har nu i årtal, därför att han har haft andra, mer begränsade, projekt vars framgångsrika fullbordan han har behövt säkerställa. Den enda som egentligen är nytt nu är att han har... vidgat ramarna. Tänkt utanför boxen.

Fast dom nya ramarna förändrar faktiskt projektets karaktär; han märker det. För första gången sitter han i soffans mitt. Sällskapet är större än det brukar. Intäkterna likaså. Liksom riskerna. Vad han skulle göra om han upptäckte att han hade fått konkurrens vet han inte riktigt. Det självklara vore att kassera in en gentjänst, om någon sådan fanns att inkassera. Om inte kunde han i all välmening viska ett ord om nyttan av att vara försiktig i ett mottagligt öra. Men om ordet inte landade så väl som man kunde hoppas, skulle han i så fall be någon av dom som han förmedlade kontakter till om betalt i natura nästa gång? Kanske till och med själv betala för en mer handgriplig insats? Han hoppades inte det. Det skulle vara ett stort steg. I fel riktning. Tillbaka.

2 FLYKT

När börjar en händelse? Detta ständiga spørsmål, denna gäckande joker, denna fråga som har så många svar som är formellt felfria, men inte ett enda som är fullödigt. Vad gäller den här händelsen – eller 'situationen', om det ordet föredras – kan vi utan tvekan konstatera följande: en händelse börjar inte på en källarklubb, eller i en glansig soffa, om än aldrig så gräddvit.

Vill vi söka soffsittandets ursprung så måste vi blicka bakåt, och i så fall kan detta mycket väl vara en lämplig tidpunkt att utgå från: han står på en grusad vändplan, båda fötterna är fast – faktiskt mycket fastare än han önskar – planterade i marken. Och han skriker. Rakt ut. En flock råkor lyfter, skrämde av det oväntade ljudet. Deras flykt gör honom av någon anledning ännu mer förbannad; får honom att sluta ögonen, vända ansiktet upp mot dom grå molnen och vråla för allt vad lungorna håller.

Det var en av dom sista månaderna av det sista året på fortsättningsskolan. Sista skolåret för hans del över huvud taget, så var det sagt. När han skulle åka hem efter skolan kom inte bussen. Den dagen heller. Avståndet till hemmet var inte omöjligt att hantera, så istället för att vänta dom två timmarna tills nästa buss gick började han traska längs med den glest trafikerade landsvägen ut ur tätorten.

Det var ett par veckor sedan regnen upphörde. Luften var ljum, en mild vind strök hans vänstra kind. När han började närma sig hemmet granskade han åkern på sin högra sida. Den var plöjd men inte sådd. Fast det var inte i första hand det som intresserade honom, det visste han så klart redan att den skulle vara, frågan han ställde sig var om den var torr, eller mer exakt: om den var tillräckligt torr. För att vara bärig. Han bestämde sig för att den var det, och att han kunde spara en hel del tid genom

att snedda över den bort till början av den lilla grusväg som ledde direkt till föräldrahemmet.

Det var därför som han, ungefär tio minuter senare, stod vid början av sagda grusväg, omgiven av lerig åker på alla sidor utom rakt fram, och skrek så högt han bara kunde. Bärighetsbedömningen som han gjort hade snart visat sig vara felaktig. Skinnet i hans vita sneakers hade blivit gråbrunt, deras tjocka vita sulor hade antagit samma färg, dessutom var dom lerpåbyggda; minst dubbelt så tjocka som dom varit nyss. Den nedre delen av hans utsvängda märkesjeans – inte äkta märke, men äkta förfalskning, alltså något billigare men fortfarande sjukt dyra – hade också dom invaderats av markens mjuka massa, som dom generöst delat med sig av till hans en gång vita tubsockor. Det enda under knähöjd som av någon anledning såg ut som det skulle var den översta delen av skornas bakkappor – dom var fortfarande intensivt gröna, kanske som en hyllning till dom strån som snart skulle komma att spira på åkern som han just hade korsat.

Han tog några djupa andetag. Återfick kontrollen. Gick vägen fram med släpande steg, leran släppte från skorna i stora sjok. När det värsta var loss gick han ut i det korta kantgräset och gned av så mycket orenhet som det gick från skornas sidor – men han måste vara försiktig, små gröna strån syntes under förnan och om det vita skinnet färgades grönt av klorofyll så var det omöjligt att få det vitt igen.

Då skorna blivit så rena som dom kunde bli började han gå längs grusvägen. Flocken med råkor kom tillbaka – tjatrande, skrånande, kaotisk – och slog sig åter ner på platsen som dom nyss lämnat. Tystnaden i kombination med feta daggmaskar lockade dom tillbaka från raden med höga träd vid ägornas sydostgräns.

Han lät blicken vandra längs med fårorna i den ändlösa leran. 'Åkrarna', som far och mor kallade dom, var familjens levebröd, hans framtid, hans fädernearv. Han läste mönstret som plogen skurit som vore det en skrift, en monoton berättelse om likformighet, om grå massa, om dagar som kom och dagar som

gick, om en tillvaro där han själv inte var annat än en möjligen något oväntad men på det hela taget obetydlig detalj. Det var som om marken talade till honom, berättade om hur liten han var, hur utbytbar, hur marginell. Hur ovälkommen.

Ögonen drogs till en sänka, precis nedanför kullen som skymde sikten mot gården. Leran var mörkare där, ännu blötare, ännu tyngre. Han stannade, blev stående; han fångades av leran, den slukade honom, ett ögonblick trodde han att han skulle komma att kvävas men marken var inte alls fientligt. Fast den var inte heller vänlig – den var neutral: mark är mark, lera är lera. I ljuset av berättelsen om hans framtid slöt han och marken en tyst överenskommelse med varandra: han skulle lämna den, så skulle den lämna honom. I fred.

Han fick en impuls att göra som råkorna nyss hade gjort: fly hals över huvud bort mot ägornas sydöstra gräns men inte stanna vid trädranden utan fortsätta *into the great wide open, under the skies of blue...*

Men han slog bort tanken – marken hade visserligen varnat honom, men den låg också som ett hinder. Bortanför den sydöstra gränsen fanns andra ägor, annan lera – någon annans. Om han korsade också dom så skulle han förr eller senare komma fram till mark som var fast, som var bärig oavsett årstid och regnmängd. Men vid det laget skulle det inte spela någon roll, leran som klibbat vid hans skor skulle aldrig mer släppa taget, den skulle hålla honom fast, tvinga honom att komma tillbaka. Precis som råkorna.

Marken berättade för honom att den hade skapat vägen, att vägen ledde till gården och det var dit som han skulle vandra. Han fick gärna kalla det som han var på väg att göra för att 'fly' om han ville, kanske skulle det till och med vara en fullständigt korrekt benämning, men den som flyr hals över huvud skaffar sig oundvikligen fler problem än den löser. Särskilt om det är sitt eget liv som den flyr från.